

Ladislav Kubíček

Kontrolní otázky

Už umím žít většinu dne vědomě v přítomnosti Boží? Jak pokročila moje představa o věčném životě tváří v tvář Bohu? O co se budu zajímat v Boží přítomnosti? Na co se budu ptát? Co Bohu řeknu? Budu za něco děkovat? Nebo to bude tak samozřejmé, že každý můj pohled bude plný lásky a díky? Dovedl bych se už teď na Boha podívat pohledem, který by vyjádřil všechnu mou lásku, všechnu mou lítost? Leccos ještě není tak, jak bych si přál, ale přistihnu se aspoň někdy při těšení se na věčný život tváří v tvář Bohu? Vždyť jsem pro něj stvořen! Jak to, že se tak málo těším? Jak to, že si plánuji všechno možné, a na tohle nemyslím? Neodvádějí mě moje dílčí plány od toho hlavního? Není v tom ďábel? Nesvádí mě schválně k něčemu jinému, aby mě zaměstnal, abych plýtvat časem a energií? Co s tím udělám?

Destruktivní luxusní životní styl

Jsme svědky pokračující destrukce přírody a možná si ve své zaslepenosti plně neuvědomujeme, že současně lidstvo trpí i luxusem pokroku. Tento destruktivní luxusní životní styl je spolu s nedostatkem humanity na Východě i na Západě fatálním dědictvím ateismu. Oba světové proudy se vzájemně potírají jako úhlavní nepřátelé, zatímco ďábel se chechtá. Na stejnou návnadu na-chytil materialismus kapitalistický, socialistický, albánský atd. Stejně jako v knize Job se i dnes ďábel vysmívá Bohu: „Vidíš, to je ten lid, který jsi vykoupil, aby žil pro nebeské království. Kašlou na tvé vykoupení! Jsou ochotni se sami zničit, nemusíš je ani trestat.“ Kritizováním zlo nezlikvidujeme. Měnit svět násilím asi taky nebudeme. My máme jiné prostředky - můžeme a musíme bojovat modlitbou, postem a silou víry. Důsledně, zodpovědně, tady a teď.

Zákony logického myšlení

Zákony logického myšlení vyvrací zásady marxismu, proto se ve školách neučí. Ateismu a materialismu se nehodí, jsou pro ně příliš choulostivé. Dříve se logika běžně přednášela na všech gymnáziích. Zákon vyloučení třetího (buď Bůh je, nebo není, třetí možnost neexistuje), zákon o dostatečné příčině (i moje existence musí mít svou příčinu) a zákon, že člověk je schopen poznat pravdu. Že se tyto zákony nevyvíjí a nemění, že se jimi lidé řídí odnepaměti, uznávají i marxisté. S výjimkou schizofreniků podle nich vždycky všichni lidé mysleli. Kde se tyto zákony vzaly? Z čeho vznikly, když se nevyvinuly? Že se podobně ani umění nevyvinulo, je nám zcela jasné. A co vývoj charakteru člověka? Vývoj v mravní

sféře? Je tu vidět nějaký vývoj? Někaký pokrok? Nebo spíše kroky zpět? Nebraňme se samostatně myslet a vyvozovat logické závěry.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapaluji?)

Akce Zachraňme lovosické varhany

zůstává pro naši farnost stále aktuální.

Díky trvající ochotě k pomoci od pana Pavla Hrubeše pokračují aktivity na opravě varhan v našem kostele.

Naplánované benefiční koncerty je nutno odložit na dobu kdy bude možné je realizovat.

Děkujeme všem, kdo opravu podpořili finančně i všem, kteří se zapojili do přípravy a realizace této akce. Podrobnější informace a způsob jak přispět najdete na internetových stránkách naší farnosti: <https://farnostlovosice.cz/>.

Richard Rohr

Přijď, Pane Ježíši

„Přijď, Pane Ježíši.“ Křesťanská Bible končí tímto velkým pozváním, aby Ježíš byl s námi, potvrzením, že to, co má přijít, tu ještě úplně není (Zj 22,17). „Přijď, Pane Ježíši“ znamená, že celá historie křesťanství musí žít z jakéhosi dobrovolného nenaplnění.

My však požadujeme, aby nám naše úzkost byla odňata. Říkáme: „Proč jsi to pro mne neudělal?“ Býváme zklamaní, protože realita naše očekávání nenaplní – nebo je spíše nenaplní někdo: náš partner, děti, společenství. Odmítáme říkat: „Přijď, Pane Ježíši.“

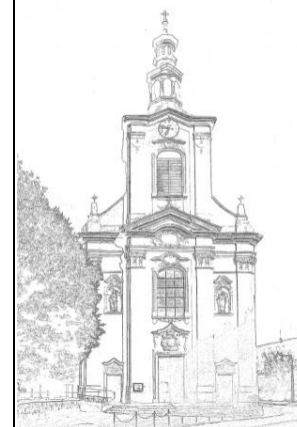
Tím odmítáme žít s otevřeností, ve svobodě a vydanosti. Od sebe a od druhých požadujeme věci, o kterých nám Boží slovo říká, že je nemáme požadovat ani očekávat.

Požadovat plný život už teď znamená nežít v naději a ve víře. Jediný život, který máme v tomto světě příslibený, je „tajemství víry“ – což je směsice života a smrti, paschátní tajemství: Kristus zemřel, Kristus vstal, Kristus vždycky přijde znovu.

(meditace pro 1. neděli adventní)

Václav č. 40 (2020)

29. 11. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

1. neděle adventní

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE	SULEJOVICE
Kostel sv. Václava	Kostel Nejsvětější Trojice
Ne 9:30	3. neděle v měsíci, v 8:00
Út 8:00	
St, Čt 8:00	
Pá 16:30	
Modlitební skupina	DD Milešov
Út 16:30	zámecká kaple
	V době karantény nebude.

- Farní kavárna po dobu karantény nebude.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:30.
- 29. 11. 20 o první neděli adventní bude mše i v Sulejovicích v 8:00.
- Od 1. neděle adventní bude mše sv. v úterý, středu a čtvrtek vždy v 8:00 ve farní kapli.
- Roráty budou v úterý, ve středu a ve čtvrtek od 8:00.
- Stále je možnost si v sakristii **zakoupit kalendáře**:
závěsný Katolický kalendář (A5) za 49 Kč
závěsný Rodinný plánovací kalendář (A3) za 79 Kč

Kardinál Tomáš Špidlík

Nový začátek

Evangelium se hlásá i těm, kdo jsou zlomeni

„Každá dobrá věc stojí tolik potíží! Kdybychom je znali hned na počátku, možná bychom ani nezačínali.“ Takové a podobné povzdechy můžeme slyšet často. Vyjadřují všeobecnou zkušenost, kterou jsme začali formulovat jako princip, zákon: opravdové dobro vzniká jenom z utrpení. „Žena, která rodí, má bolesti,“ čteme v evangeliu.

Jestliže tomu tak je, je potřeba se s tím smířit. Ale přesto se nám zdá, že tu něco není v pořádku. Je to proti normálním přírodním zákonům. Zdravé tělo se cítí svěží, plné života a radosti. Bolí-li něco, je to známka nemoci. Bolest je jakoby signál: Dávejte pozor, je tu nebezpečí. Kdyby nás například nebolel žaludek, co všechno bychom nesnědli! Brzy bychom si zničili zdraví.

Bolest sama však je jakoby další pokročilé stadium prvních normálních reakcí, kterým říkáme chuť a nechut', přitažlivost a odpor. I to jsou ochranné reakce. Normálně cítíme odpor k jídlu zkaženému, špatně upravenému. Necháme je tedy nedotčené a uchráníme si od škody zažívací ústrojí.

Tuto zkušenost přenášíme i na styk s lidmi. Znepřátelíme se s těmi, kdo jsou nám antipatičtí. Je to slabost? Kolikrát se už stalo, že nás jakýsi podvědomý pocit antipatie uchránil, abychom nepadli za obět' podvodníkovi, abychom nezůstali tam, kde se chystá něco zlého. K tomu, aby se dva vzali a založili manželství, je potřeba aspoň minimální vztah sympatie. Totéž platí o volbě povolání, o práci, která se má dělat s láskou.

Ale po všech těchto úvahách si představme, že by někdo aplikoval tyto zkušenosti důsledně jako princip. Dělal by jenom to, co ho těší, při první nechuti by přestal. Při každém odporu by práci odhodil. Manželství by se uzavírala jen ze sympatie a při každé nelibosti by se rozváděla. Jaký bychom museli mít jídelní lístek, kdybychom chtěli jíst jenom to, co nám právě chutná!

K životu tedy patří jakési násilí. Asketická literatura je nazývá sebezáporem a považuje je za nutný prvek všeho pokroku. „Tolik pokročíš, nakolik si sám sobě způsobíš násilí.“ Tak lapidárně končí v knížce Následování Krista kapitola o „královské cestě kříže“. Kazatelé říkají, že člověk je jako voda. Sama od sebe, spontánně, teče jenom dolů. Má-li stoupat, musíme zúžit břehy, sevřít je pevně.

Zajímavé je, že všichni tato fakta konstatují, ale neradi o nich přemýšlejí. Musí tomu tak být? Už sama otázka se považuje

za zbytečné mudrování. Je-li život boj, nač se bát a schovávat, filosofovat budeš, až to přežiješ! Ale přece jsou i v nejprudší bitvě okamžiky, možná velmi krátké, kdy se vtírá zásadní otázka: Musí války, vnější i vnitřní, vůbec být? Nedalo by se žít bez násilí?

I bible si tu otázku klade, ovšem svým způsobem; ne filosofickým slovníkem, ale obraznou mluvou. Člověk tu obdělává zemi, pracuje, aby žil, ale musí to dělat „v potu tváře“. Země pak mu nerodí jenom obilí, ale i „trní a bodláčí“. A člověk sám se rodí v bolestech (Gn 3,16). Proč? Bůh přece zemi stvořil pro člověka. Není tu snad nějaká, řekli bychom, chyba ve výrobě? Ne ve výrobě, odpovídá Starý zákon. Ale v prvním použití asi tak, jako když někdo špatně rozjel stroj a něco v něm pokazil, později ho to stojí vždycky práci, než jej dostane do pohybu.

Vysvětlují se tedy všechny nesnáze života počáteční chybou, dědičným hříchem. Kdyby toho nebylo, všechno dobré by šlo lehce, spontánně, bez násilí. Známe toto vysvětlení z katechismu. Nemáme nejmenší úmysl je popírat. Ale víme také, že je to jenom jedna část celé pravdy, jeden paprsek zjevení. Bible se dívá na všechno celistvě: historicky a prorocky, podle začátku a konce. Oba pohledy se navzájem doplňují. Tak je tomu i v otázce, o které teď mluvíme.

Jaký je tu ten druhý, prorocký pohled? Srovnáme dva texty bible. Eva, která zhřešila, uslyší rozsudek, trest: „Budeš rodit děti v bolesti!“ Evangelium na to navazuje: „Žena, která rodí, má zármutek“ (Jan 16,21). Ale dodává se, že na bolest velmi brzo zapomené pro radost, že přišel na svět nový člověk. Bolest je v tomto případě ve vztahu ne k minulé vině, ale k budoucí radosti z nového života.

Ten nový život přišel na svět skrze okamžiky bolesti. Muselo by to tak být? Jistě ne. Kdyby nebyla ta začáteční vina, nebylo by tomu tak, ale když se už ta vina stala? Smířme se s tím, není to tak zlé, všechno dobré se přece jenom neztratilo, stojí jenom námahu. Tak mluví rozvážní lidé a povzbuzují k odvaze. Také bible povzbuzuje, ale daleko hlubšími motivy. Dívá se prorocky do budoucna a vidí, že nové dobro vznikne i z toho zla, které bylo trestem a které je překážkou. Proto máme odvahu stále začínat.

Stateční lidé oceňují překážky, protože posilují charakter, dávají sílu, otužují. Jsou tedy užitečné. Ale jenom do jisté míry, dokonce jen do míry velmi malé. Vítr posiluje větve stromů, ale větší je zlomí. I lidi vichr života zlomí. Kterých je víc? Těch, kteří se překážkami posílí, nebo těch, které potíže zlomily? Těžko to vyjádřit statistikou. Jistě však je, že se evangelium hlásá i těm, kteří se zlomili. Překážky, psychologicky vzato, neposílily jejich charakter, ale přes to všechno se staly prostředkem k dobru. Jak? Těžko je to vidět,

těžko je to vysvětlit, těžko je tomu věřit, ale je to ta pravda, kterou tradice jmenuje tajemstvím Kristova kříže. V něm i sama smrt se stává porodními bolestmi nového života. Kdo to chápe, má v pravém slova smyslu vidění života.

(nedělní zamyšlení kardinála T. Špidlíka pro 1. neděli adventní; Vatikánské promluvy pro rok 2008/2009)

Adventní inspirace

Brněnský biskup Vojtěch Cikrle ve své diecézi vyhlásil na čtyři středy dobrovolný, vědomý a citelný půst za ukončení pandemie spojený s modlitbou a almužnou na libovolný dobrý účel. „Přidejme se v celé naší zemi po první tři středy adventu – 2., 9. a 16. prosince,“ vybízí biskupové a dodávají: „Ukažme především svou ochotu přijmout Boha, který k nám o Vánocích přichází jako Zachránce v betlémském dítěti. Když k této Lásce skryté v malém Dítěti budeme volat, když se jí zasvětime, zakusíme Boží ochranu na sobě i na svých blízkých.“

Betlémské světlo

Betlémské světlo se bude letos šířit po Evropě i v Česku. Potvrdili to čeští i rakouští organizátoři. Plamínek zažehla 16. listopadu v betlémské jeskyni rakouská školačka Maria Khouryová. Tradiční slavnost rozeslání světla se uskuteční 12. prosince a bude ji možné sledovat na internetu. Betlémské světlo pak převezmou čeští skauti na hranicích (předávání plamínku BS proběhne na hraničním přechodu Drasenhofen – Mikulov v neděli 13. prosince) a po republice rozvezou v sobotu 19. prosince.

